

Jak se Anče, Kuba a hajný odstěhovali – a zase přistěhovali

A bylo dobře, jak by mělo být. Jenže než tak bylo, museli všichni pár šťovíků překousnout, s hlavou jako věrtel uléhat a tělo necítit od práce a od starostí.

Ale co bychom chodili kolem plotu, když jsou vrátka otevřená: však víte...

Když Trautenberk za toho velkého sucha chtěl vodu lidem prodávat – jako by voda odjakživa nepatřila všem jako slunce či povětrí – vzbouřili se Anče, Kuba i hajný: „A to zas prrr, milostpane, vydělávat na lidský nouzi je proti všemu svědomí, v tom vám pomáhat nebudeme.“

Trautenberk se vzteky neznal. Nejdřív křičel: „To je rebé-lije, všechny vás dám zavřít do nejhlubší věže...“ pak zas, když si vzpomněl, že nemá věž ani takovou ani makovou, hu-

lákal: „Jen si jděte, bando nevděčná, takových dvanáct do tuctu a ještě půlka zbyde...“ ale když Krakonoš vzal ty tři statečné lidičky pod svou ochranu a nabídl jim k tomu ještě pěkný přebejvání, Trautenberk viděl, že tentokrát přestřelil zatraceně daleko.

Ale kdepak by přiznal: „Jsem taky člověk chybuující, co jsme si, to jsme si...“ Zalezl jako jezevec, s nikým slůvka nepromluvil, na křesťanský pozdravení neodpověděl.

Tak si řekli: „Nemluvíš, nemusíme taky,“ a začali se chystat na veliké stěhování. Ale čím víc se chystali, tím byla Anče ztrápenější.

„Nevím, nevím, Kubíčku, jestli děláme dobře...“

„Anče...“ Kubovi div nevypadla nůše s nádobím, „vždyť už jsme to Krakonošovi připověděli...“

A když Anče mlčela a jen hlavu klopila, řekl už dopáleně: „Snad ti není milostpána líto?“

„Inu, to je těžký,“ vložil se do toho hajný, „na jednu stranu – on už jinej nebude, koho krmili koláčema, ten si chleba neváží, ale zasej na druhou stranu...“

„Jakýpak na druhou stranu,“ rozzlobil se teď Kuba doopravdy, „užili jsme si s ním dost a dost... A co se slíbí, má se dodržet. Moc bych se divil, kdyby nám u Krakonoše bylo hůř.“

Takhle Kubu neznali. Kolikrát si Anče pomyslela, že Kubíčkovi do mužskýho drobek chybí, pořádnej chlap občas křikne a bouchne do stolu a ženská aspoň ví, že nemá doma bábovku... I hajnému si párkrát postěžovala, ale nepochodila. „Buď ráda, Aničko, že je Kuba spíš pytel dobroty, s divokou náturou bys moc štěstí neužila...“

„A co ještě příkládáš?“ houkl Kuba, jako by ty myšlenky četl a chtěl ukázat, že mu do mužskýho nechybí vůbec nic. Jen do stolu nebouchl, protože stůl už byl na trakaři, přivázaný i s lavicí pěkně dvakrát místem, aby se při té dlouhé cestě nesmekal, to pak trakař člověku v rukou zrovna tancuje.

„Dopíkám buchty – a králíka, přece tady milostpána ne-

necháme o hladu, než si někoho najde...“ špitla Anče, jak se pořád nemohla vzpamatovat, že na ni Kuba křičí. (Jako by si to byla párkrát nepřála.) A Kuba si řekl: Má ta moje Anče dobré srdce, ale já si ji ohlídám, aby té dobroty nebylo dvakrát moc a na nepravém místě. Tak si hleděl nakládání a *jak* vůbec neviděl, že Anče staví na pekáč s králíkem pekáč buchet, slejvá do bandasky knedlíčkovou polívku a spěchá přes dvůr do milostpánova, aby jídlo cestou nevystydlo.

„Ani nemusím hádat, jak pořídí,“ řekl Kuba hajnému a oba špicovali uši, jestli nezaslechnou nějaké ty donrvetry, kručajselementy, či co si při tom trucování milostpán vymyslel.

Nezaslechli, zato Anče se vrátila nějak moc rychle, oči obrečené a v krku se jí usadila křivda s lítostí, že trvalo hodnou chvíli, než se zmohla na slovo.

„Prý ať táhneme, ale až přijdeme žebrat, pošle na nás psy...“

„Jako kdyby nějaké měl,“ ušklíbl se Kuba a hajný honem zažehnával slzavý déšť, který Anče jenjen spustit.

„Tak už to bývá: s dobrým přijdeš, se zlou se potážeš. Hlavu si z toho nedělej, však on se milostpán ucuká, a když ne, spánembohem.“

„Nechte už toho mudrování,“ zavrčel Kuba, ale jen tak zlehýnka, aby se neřeklo, že ho ten oušklebek moc mrzí, „za chvíli je slunce nad Sněžkou a kdo se má v tom hicu plahočit s takovým nákladem...“

Zas tak velký náklad to nebyl – všeho všudy na dva trakaře a na tři nůše. Ale i taková nůše s pekáči, hrnci a hrníčky, co je po krejcárku nakoupili na poutích a o jarmarcích, se pěkně pronese. A od trakaře, když ho do kopce tlačíš a z kopce držíš, ruce brní a mozoly na nich naskakují jako zjara pihy na tváři.

Do Krakonošova nebylo daleko a cesta jim běžela pod nohama jako každému, kdo se na něco těší.

Těšili se, jak by ne. Být ve svém, bez pána, vstávat jen se sluníčkem... a i ta chumelice, co je čekala – a že si jí na ho-

rách užijou dost a dost – všechno jim teď připadalo jako veselá písnička. A což teprve, když uviděli chalupu.

„Mankote,“ křikla Anče, „Kubíčku, štípní mě!“

Kubíček štípl – a rád – ale chalupa tu byla, skutečná, žádný sen. Pěkně roubená, došky ještě voněly čerstvou slámou, okna čekala na bazalku a muškáty a vedle stavení přístavek, akorát pro hajného, aby měl na stáří svoje a dobré lidi coby ruku podal. Až se mu, chudákovi, brada rozklepala. „Jestlipak jsem si to kdy pomyslíl... Vždyť já si to ani nezasloužím...“

„I zasloužíš! Vy všichni si to zasloužíte!“ Kde se vzal – stojí před chalupou Krakonoš a oči se mu smějí radostí z jejich radosti.

„Jemnostpane Krakonoši,“ chce Anče děkovat, ale Krakonoš jen mávne rukou, jaképak děkování.

„Tady máš, Aničko, pytlík semínek, abys nemusela shánět koření po celých horách. A to ti povídám: hned je zasej a pěkně opatruj. Až vykvetou, vařte si z nich každý večer čaj – a pěkně silný. Já se pak přijdu podívat, jak vám svědčil...“

A byl tentam, jen smích po něm zůstal, takový měkký, laskavý, a ozvěna jej roznášela od hory k hoře jako babí léto.

„Tak to abychom nachystali záhonek,“ motá se hajný kolem trakaře, aby si vybral na tu práci správné nářadí.

„Máte rozum?“ zlobí se Anče na ty mužské nápady. „Domácnost před chalupou, a vy se chcete piplat se záhonkem... Co když bude pršet?“

Kuba si pošinul čepici do týla, aby se mu líp rozhlídlo po té boží obloze. Modrala se jako pomněnky a slunce zářilo jako velká pampeliška.

„Řekl bych, že ani neskrápne, a taky bych řekl, že když Krakonoš povídal ‚hned‘, tak asi věděl proč. Hajnej, dáme se do toho.“

„No Kubíčku,“ žasla Anče, „kde se to v tobě najednou bere?“

„Asi proto, že jsem teď hospodář,“ zubil se Kuba, popadl rýč, hajný zas motyku, ryli, kopali, Anče za nimi uhrabovala, pěkně zlehka, jako by vlasy česala, aby se semínkům dobře dýchalo. A než slunce došplhalo na půl cesty mezi svítáním a polednem, byl tu záhonek jako rozprostřený šátek, jen ho kvítím vyšít.

Hajný vyměřil řádky, Kuba vytlačil kolíkem důlky a Anče nasypala do každého po trošce semen a semínek, aby se jim v té tmě nestýskalo. Přikryli je polehoučku hlínou, pokropili pramenitou vodou – a mějte se k světu!

A pak už to šlo jako na drátku. Kuba s hajným nosili do světnice malovanou jarmaru, truhly, chlebovou jarmárku, Anče zas peřiny, šatstvo, hrnce a hrníčky, do oken nastavěla květináče s muškáty a bazalkou, domácím pro radost a příchozím na pěkně vítám... a tak v té práci letěl čas, že neslyšet klekání z rokytnické věže, ani by se nezastavili.

Ale zastavili. „Kubíčku!“ chytla Anče Kubu za ruku. „Hajnej, podívejte se!“

Podívali se a očím nevěřili. Ten záhonek, co ho zrána zryli, uhrabali a zaseli, je jeden květ.

„Za – za – zázrak,“ breptal hajný.

„To jsem teda neviděl,“ Kuba si může hlavu ukroutit, „aby za jedno půldne něco tak vyrostlo.“

„Co vyrostlo, vykvetlo!“ Anče je z toho celá tumpachová a pak si vzpomene, co říkal Krakonoš o tom čaji... „Tak si ho na ten první večer uvaříme.“

Hajný donesl chroští, Kuba polínka, a když Anče zatopila, dýchlo to na všechny, jako by je pohladil. Hajný vyndal kápu, co si ji šetřil na slavnostní chvíli, podal ji Kubovi a řekl se vší vážností: „To se musí zapít.“

„Jděte s tím, hajnej,“ řekla Anče. „Pro tuhle chvíli máme něco inšího.“ Hodila do hrnce od každého květu po jednom, světnicí to zavonělo, a kdyby vůně měly hlasy, zněly by tady kůry andělské.